

De Ster.

Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen der laatste Dagen.

„En dit Evangelie des koninkrijks zal in de geheele wereld gepredikt worden tot
eene getuigenis allen volkeren; en dan zal het einde komen.” MATTH. 24: 14.

No. 7.	Abonnementsprijs per jaar:	1e Jaargang
1 DECEMBER.	Nederland 90 cts., Amerika \$ -50.	1896.

Algemeene Conferentie.

De zeven en zestigste halfjaarlijksche conferentie van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen, kwam tezamen in den Tabernakel te Salt Lake City, den 4en October 1896 te 10 uur v. m. onder leiding van President Wilford Woodruff.

Van de algemeene autoriteiten waren op het platform tegenwoordig: Van het eerste Presidentschap, Wilford Woodruff, George Q. Cannon en Jozeph F. Smith; van de twaalf Apostelen, Lorenzo Snow, Franklin D. Richards, Brigham Young, Francis M. Lyman, John Henry Smith, George Teasdale, Heber J. Grant, John W. Taylor, Marriner W. Merrill en Anthon H. Lund. Patriarch John Smith. Van de eerste zeven Presidenten der zeventigers Seymour B. Young, C. D. Fjeldsted, George Reynolds en Jonathan G. Kimball. Van den presideerenden bisschopsraad Wm. B. Preston, Robert F. Burton en John R. Winder. De conferentie werd geopend door President George Q. Cannon.

President Wilford Woodruff was de eerste spreker. Hij deelde zijne blijdschap mede, dat hij met de Heiligen vergaderde, besprak de vervulling van de profetiën in betrekking tot het gevolg, dat de terdoodbrenging des Zaligmakers op de Joden had en de gevolgen van de vermoording van den profeet Jozef Smith en andere heilige mannen op dit geslacht, verder sprak hij over de overgave van Jozef Smith op de Apostelen van de sleutels en verantwoordelijkheid, om het Evangelie tot de wereld te brengen en tot de opbouw van Gods Koninkrijk op aarde.

President Jozeph F. Smith sprak daarna tot de vergadering. Hij sprak over de kracht en de waarde van de getuigenis van President Woodruff, die door Jozef Smith persoonlijk onderwezen is. Hij heeft de lastgeving gehoord van Jozef tot de Twaalven, op wien hij de autoriteit plaatste, om het werk Gods voorwaarts te

leiden. Hij wist, dat allen, die opstonden en zich rechten aanmatigden, om de kerk te leiden, geen Goddelijke autoriteit hadden. President Smith zeide, dat er veel goede, vrome menschen in de wereld waren en verklaarde, dat goedheid alleen echter niet voldoende was, om hen te bemachtigen tot het vertegenwoordigen van God, om Zijn Koninkrijk op te bouwen. Hij verklaarde, dat de leiders dezer kerk door den Almachtige erkend werden en dat zij dit ook door het volk gedaan moesten worden. Diegenen, die nalieten hen, die door God gekozen zijn, te ondersteunen, zouden ook niet door God erkend worden. Nadat hij duidelijk en uitvoerig de voorgaande punten besproken had, behandelde hij met ernst de noodzakelijkheid, dat ouders hunne kinderen de beginselen van het Evangelie leeren moeten, opdat zij het geloof behouden, als zij tot rijperen leeftijd komen.

Namiddag-vergadering.

President George Q. Cannon sprak tot de vergadering. Hij sprak eenigen tijd over den oorsprong van den mensch, die volgens openbaring als geestelijk wezen van God afstamde, Wiens gaven en eigenschappen hij heeft geërfd. De spreker verklaarde het doel van den beproevingstijd, welken de mensch op aarde doorleeft. God heeft in onderscheidene wegen deze waarheden gehandhaafd, niettegenstaande de onzekere en veranderlijke theoriën der menschen in betrekking tot de ontwikkeling van den mensch uit lagere standen en klassen des levens. Hij sprak over de vreugde, welke verkregen wordt door het bezit van zulke verhevene waarheden en de bewustheid van één verheven oorsprong. Het einde der redevoering handelde over de natuur en het karakter van het priesterschap, hetwelk God geopenbaard heeft in deze bedeeing en de noodzakelijkheid voor de Heiligen, om door die autoriteit geleid en geraden te worden. Het werd duidelijk aangetoond, dat, door dezen weg te volgen en gehoor te geven aan de raadgevingen van de leiders der kerk, er geen verlies van onafhankelijkheid zou zijn. Het was geen dienst van menschen, maar eene rechtmatige en juiste erkenning van de autoriteiten Gods. De toestand en de geschiedenis van de Heiligen toonde aan, dat er geen gemeenschap op aarde bestond onafhankelijker dan zij.

President Snow zeide: de Heiligen mogen denken, dat het zwaar is, Gods geboden te onderhouden, maar Hij wilde nooit eenige wet geven, zonder tevens den mensch bekwaamheid te schenken, die te gehoorzamen, waardoor het Goddelijke in de menschelijke natuur te voorschijn komt. Dit spruit voort uit de nauwe verwantschap tusschen God en den mensch. De spreker had eene openbaring van deze verwantschap ontvangen, toen hij jong in het werk was. „Zooals de mensch nu is, was God eenmaal; zooals God nu is, kan de mensch worden.” Dit is duidelijk bekend geweest bij Gods dienstknechten in vroegere eeuwen. Mozes voornamelijk heeft wonderbare krachten in deze richting op verschillende tijden betoond. Door deze macht was hij bekwaam, den grooten toorn Gods van het volk af te wenden, zelfs toen Mozes door dien

toorn de belofte ontving, dat hij de grootste van de kinderen Israëls zou worden. Zoo'n standpunt van Goddelijke ontwikkeling moet door Zijne dienstknechten in dezen tijd bereikt worden, opdat zij nederig en onzelfzuchtig in alle omstandigheden zouden handelen. De spreker vroeg den Heiligen, of zij alle zegeningen hadden gewaardeerd, welke zij door gehoorzaamheid aan het Evangelie hadden verkregen en antwoordde, dat volgens zijne gedachten, Gods getrouwe dienstknechten meer verkregen hadden, dan zij konden verwachten. Dit was begrepen in de wetenschap van de verwantschap des menschen tot God, zonder de andere zegeningen te overwegen, die het Evangelie geschonken heeft, want deze wetenschap heeft tot doel de ontwikkeling van eene heilige eerzucht in den mensch, om zich zelf meer gelijkvormig aan zijnen Goddelijken Vader te maken.

Tevens werd er te 2 uur n. m. eene zeer druk bezochte vergadering gehouden in de Assembly Hall.

TWEEDE DAG.

Ouderling Franklin D. Richards van het Quorum der Apostelen was de eerste spreker. Hij zeide, dat de kennis en zegeningen van het Evangelie ontvangen, alle door de bediening en bedeeing van den profeet Jozef Smith gekomen waren, welk feit het geheele werk wonderlijk in de oogen der Heiligen maakte. Zijn naam en faam is door de geheele wereld gegaan; het voornaamste feit is, dat iemand, die zijn werk begon als een ongeletterde jongeling van veertien jaren, zulk eene uitgebreide bekendheid in zoo korten tijd kon verwerven. In overweging nemende de moeilijkheden, beproevingen en tegenstand, die hij te verduren had, dan schijnt het wonderlijk, dat Jozeph Smith zoo veel doen kon voor den vooruitgang van het werk en ten zegen van het volk. Sommige persoonlijke herinneringen van den spreker aangaande den profeet Jozef en zijne metgezellen werden herdacht en eene sterke getuigenis gegeven van de wonderbare macht en invloed door den profeet der laatste Dagen uitgeoefend. Zijn toegang tot de hemelen bekwaamde hem tot het verkrijgen van kennis, waarvan de uitgebreidheid en natuur onmogelijk moet schijnen zonder zulk eene geestelijke gemeenschap.

Ouderling Brigham Young van den raad der Twaalven was de volgende spreker. Hij zeide, dat God werkende was met betrekking tot deze aarde en dat het volk in Zijne hand is. Hij is gereed, zegeningen uit te storten in overeenstemming met Zijne wet. Wij zijn in het bijzonder aan Hem onzen dank schuldig voor het Evangelie. Het is goed, dat er een volk is vol goede voornemens en verlangens, God te dienen. Hij heeft ons bevrijd van iedere nadeelige omstandigheid en toestand, waarmede wij in onze geschiedenis omringd waren. Er wordt gehoopt, dat wij beter en meer getrouw zullen worden, als de tijd vooruitgaat. Als het Evangelie tot de volkeren der aarde gebracht moet worden, dan moet dit door middel der Heiligen geschieden. Iedere poging, die dit volk aangewend heeft in de richting van vooruitgang in materiale en geestelijke ontwikkeling, bewees, dat zij geïnspireerd werden door de

inspiratie des Almachtigen. De organisatie en het bestuur van het geheel is de meest volmaakte, waarvan de geschiedenis eenig verslag geeft.

Ouderling Francis M. Lyman van den raad der Apostelen was de volgende spreker. Hij dacht, dat de ernstige getuigenissen en vermaningen der geïnspireerde sprekers van de conferentie, ieder persoon de zekerheid moesten inboezemen van de Goddelijkheid van dit werk. Terug ziende op de geschiedenis der kerk, was hij geschokt door het feit, dat allen, die omgang met den profeet Jozef gehad hebben, spoedig van dit tooneel des levens zullen verdwijnen. Doch, allen die bleven, kunnen eene zekere getuigenis verkrijgen van de Goddelijkheid van het werk door de inspiratie des Geestes, de eenige ware weg zelf voor diegenen, welke persoonlijk met den profeet bekend waren; alleen zij die met dezen Geest vervuld waren, verkregen eene kennis van zijn waar karakter. De erkenning van Gods autoriteit was eene noodzakelijkheid, want dit was het beginsel waarvan de vervulling van het groote werk, dat op de Heiligen rustte, afhing. De spreker hoopte, dat de tijd zou komen, dat er niet één in de Kerk van Christus onbekwaam was tot het geven van getuigenis van den Goddelijken oorsprong der Kerk. Dit zal het geval zijn, als allen den wil des Vaders willen doen, want de getuigenis van Jezus was aan dezulken beloofd. De Vader is met de getrouwe Heiligen geweest en zal steeds met hen zijn, zooals met Jozef in het werk, dat hij verrichtte.

Namiddag-vergadering.

President Wilford Woodruff zeide, dat er twee machten waren, van goed en kwaad, welke altijd bestaan hebben en de laatste streed onverpoosd tegen God, Christus en Zijn werk. De booze geesten, die uit den hemel geworpen zijn, werkten met de menschenkinderen vanaf het begin, om hen in de duisternis te brengen. President Woodruff verhaalde eenige gevallen, waarin de macht van booze geesten onder de Heiligen zich openbaarde, doch overwonnen werden door de autoriteit van het Priesterschap. Deze manifestaties van de macht van Satan, waarvan gesproken werd, hadden in Engeland plaats gedurende de eerste pogingen der ouderlingen, om het Evangelie in Groot-Brittanië te verkondigen. De spreker verklaarde de beginselen volgens welke deze booze geesten werken en zeide, dat zij de Heiligen zullen volgen en meer of minder macht hebben, totdat Satan en zijne legers van deze aarde verbannen en gebonden zullen zijn. De spreker is getuige geweest van voorvallen, dat menschen toelieten, zich te doen inspireeren door Geesten, welke niet in overeenstemming waren met de belangen van het werk Gods.

De andere sprekers waren President Lorenzo Snow en de Apostelen John Henry Smith, Brigham Young, Heber J. Grant, George Teasdale en President Jozef F. Smith.

DERDE DAG, Morgenvergadering.

Ouderling John W. Taylor van den raad der Apostelen was de eerste spreker. Hij vermaande tot gehoorzaamheid aan de beginselen van het Evangelie als de eenige weg tot het verkrijgen

eener getuigenis van zijne waarheden. Het voorbeeld en de leeringen van Christus werden aangehaald tot ondersteuning hiervan. De berg van het huis des Heeren is vastgesteld in de toppen der bergen, de wil Gods is aan de menschen bekend gemaakt door Zijne dienstknechten, welke zich verheugden in de autoriteit om in Zijnen naam te handelen. Hij was bedroefd, de neiging van sommigen te zien, om tegen de zuivere beginselen van het Evangelie te murmureeren, zooals het door de profeten Gods is bekend gemaakt, want deze gewoonte kan als gevolg hebben de verduistering van het verstand van allen, die in aanraking met deze murmurceerdere komen. In het algemeen sprekende, zulke personen hebben het geloof verloren door het nalaten hunner plichten en het niet volbrengen van Gods geboden. Hij getuigde van de waarheid van het Evangelie, van zijne reddende kracht en van de autoriteit van de leiders der Kerk, vermaande tevens tot naarstigheit in het waarnemen van de leeringen, opdat zij mochten ontkomen aan de oordeelen, welke over de aarde hoerschen.

Ouderling Marriner W. Merrill van den raad der Apostelen was de volgende spreker. Alles wat gezegd was gedurende de conferentie, was in overeenstemming met zijne inzichten. Hij zeide, dat hij wist, dat er eene booze macht zoowel als eene goede onder het volk was en verhaalde ecnige ondervindingen van zijne jeugd, waaruit duidelijk het bestaan bleek van zoodanige invloeden. Hij is bezocht geweest door booze geesten en heeft hunne macht gevoeld. Hij had toen besloten uit te vinden, of er een God was. Hij smeekte tot God in het gebed en vertelde den Heere zijne kwellingen. Zijn gebed werd verhoord, al was het, dat hij nog niet van het Evangelie gehoord had, zooals het door den profeet Jozef geopenbaard is. Hem werd een bewijs en getuigenis geschonken, al was hij nog slechts een kind, dat de Heere tot zijne hulp wilde komen, en hij had na dien tijd vrede. Hij herstelde van eene krankheid, veroorzaakt door de geestelijke machten, waarover hij had gesproken. Als gevolg hiervan had hij dus een bewijs van hun bestaan, alvorens hij van het Evangelie had gehoord. Hij ging voort gedurende jaren tot God te bidden, en de Heere openbaarde hem het Evangelie in een gezicht gedurende den dag. Hij zag de Kerk, den profeet Jozef, de ouderlingen Israëls, de beproevingen der Heiligen en de vergadering in de valleien. Hij zag, dat sommige zijner jeugdige makkers met het Evangelie bekend zouden worden, dit geschiedde en zij wonen nu in dezen staat. Hij wist, dat dit Gods werk was en dat niemand, aan wien God dit werk bekend maakte en zijne hand er tegen ophief, staande kon blijven. Hij zou zeker vallen. De spreker vermaande de Heiligen tot getrouwheit in het werk, tot het prompt en volkomen betalen hunner tienden en giften en beloofde hun verlichting van de geldelijke belemmering, waaronder velen verkeerden. Dit zoude geschieden volgens natuurlijke wetten, want de aarde was door den Heere aan Zijne kinderen geschonken en Hij zal hen beloonen voor het getrouw gebruik van hun rentmeesterschap.

Ouderling Anthon H. Lund van het Quorum der Apostelen sprak zijne blijdschap uit, dat Hij met de Heiligen in Conferentie vergaderde na eene afwezigheid van bijna drie en een half jaar in Europa. Hij en de andere ouderlingen in dat gedeelte der wereld hadden zich steeds verblijd in de verslagen der vroeger gehouden conferenties, maar deze vreugde was niet zoo groot als die, door er een werkzaam aandeel aan te hebben. Hij getuigde van de getrouwheid der ouderlingen, nu arbeidende in de Europeesche zending, over de drie honderd in getal, verdeeld over dat geheele werelddeel. Hun arbeid was van verschillenden aard, vanwege de verscheidenheid der wetten der onderscheidene landen met betrekking tot de prediking van het Evangelie. Openlucht-bijeenkomsten werden zeer dikwijls gehouden en waren het middel tot het bereiken van velen, die anders nooit het Woord Gods hadden vernomen. De levenskracht van het zaad des Evangelies werd aangetoond in een geval met zekere vrouw, die het Evangelie vijftig jaren geleden heeft hooren prediken door President Woodruff en toen zij de ouderlingen wederom na zoo langen tijd zag, het Evangelie aannam en zich nu verheugt, door eene plaats te hebben in de Kerk. Vele duizenden zijn bereikt door middel van traktaten enz.; in sommige gevallen zijn geheele families op deze wijze bekeerd. Voorvallen van wonderlijke bekeering tot het Evangelie werden verhaald, welke plaats grepen in verschillende deelen van Europa door de verspreiding dezer traktaten, waarvan vele zonder twijfel veel goed doen, door het brengen van eene kennis van de beginselen van het Evangelie. De strengheid der verbiedende wetten van Duitschland werd langzamerhand minder, meer vrijheid werd toegestaan aan de godsdienstleeraars. Sommige broederen zijn uit Denemarken verbannen, omdat zij volgens de gedachten van zekere rechters schadelijk voor de regeering waren. Deze hindernissen waren voornamelijk het gevolg van verkeerde voorstellingen der geestelijkheid. Veel werk van vooruitgaanden aard wordt gedaan in België en Nederland, zoo ook in Schotland. De spreker heeft zich verblijd in het vergaderen met de ouderlingen in hunne conferenties, zij hebben, zooals de eerste zeventigers door Christus uitgezonden, wonderbare manifestaties ontvangen van Gods macht. Het herstellen van de spraak van een kind, stom vanaf de geboorte, werd verhaald als een der teekenen volgende de geloovigen, zoo ook het openen van de oogen eener blinde vrouw. Eene andere wonderbare manifestatie was het zien van de ouderlingen in een droom door hen, die gereed waren voor hunne getuigenis, waardoor volkomen herkenning mogelijk was op het eerste gezicht. De spreker vermaande de jongelingen, zich voor te bereiden voor het zendingswerk en tevens het volk van Zion tot werkverschaffing aan de emigranten, om te voorkomen, dat zij niet teleurgesteld worden, terugkeeren en verkeerde berichten onder hunne burens verspreiden. Hij raadde de emigranten aan, tevreden te zijn, zelfs als zij niet dadelijk het soort van werk krijgen, dat zij verlangen.

Namiddag-vergadering.

President Jozef F. Smith stelde de algemeene autoriteiten der kerk aan de conferentie voor. Er werd met algemeene stemmen tot ondersteuning der voorgestelde autoriteiten gestemd.

President George Q. Cannon sprak tot de vergadering. Als inleiding zeide hij, dat hij zich niet kon herinneren, ooit de Apostelen gehoord te hebben, sprekende met grooter macht als gedurende deze groote vergadering van Heiligen. Dit is zichtbaar het geval geweest met President Wilford Woodruff en President Lorenzo Snow. President Cannon waarschuwde de Heiligen tegen het kwaadspreken over de gezalfden des Heeren en schilderde de gevolgen af, welke voortkwamen, door tegen dien raad te handelen. Allen, die zich overgaven aan deze handelwijze, onderwierpen zichzelve aan booze geesten, zij zouden den Geest Gods verliezen en indien zij zich niet bekeerden, zeker afvallen. President Cannon sprak daarop eenigen tijd over het recht des Heeren, om tot Zijne kinderen te zeggen, dat Hij wil, dat zij Zijnen raad gehoorzamen, door Zijne dienstknechten, die Hij aangewezen heeft, gegeven. Hij toonde aan, dat de Heiligen in hunne geheele geschiedenis rijkelijk gezegend zijn, door dien weg te volgen.

Ouderling Elias S. Kimball, president van de zending der zuidelijke Staten werd toen opgeroepen, om tot de vergadering te spreken. Hij zeide, dat zijn hart in zijn zendingswerk was en dat hij, onder inspiratie des Heiligen Geestes, met zijne 366 ouderlingen ernstig gearbeid had tot uitbreiding van het werk Gods in de zuidelijke Staten. Nieuwe velden waren geopend en groote steden bezocht. De ouderlingen aldaar arbeidden zonder male en buidel en werden overvloedig in hunnen arbeid gezegend.

Ouderling William Gardner, gewezen president der Australische zending, was de volgende spreker. Hij had onder de Maories gearbeid, van welke er ongeveer 3600 tot de Kerk behoorden. Er waren zeven en zeventig vertakkingen in die zending. Zestig ouderlingen van Utah waren er arbeidende, allen onder de oorspronkelijke inboorlingen. Het Evangelie verbreidde zich en het werk ging vooruit. De ouderlingen verkeerden over het algemeen in een goeden gezondheidstoestand en hadden den geest van hun werk.

De conferentie werd verdaagd tot April 1897.

Ontslag en Benoemingen.

Ouderling A. W. C. LAU—KEILHOLZ is van zijne werkzaamheden in de vertakking Groningen ontslagen en geroepen, in de vertakking Dordrecht te werken.

Ouderling HERMAN VAN BRAAK is van zijne werkzaamheden in de vertakking Dordrecht ontslagen en geroepen, in de vertakking Groningen te werken.

Ouderling FRANK E. HANSEN is van zijnen arbeid in de vertakking Rotterdam ontslagen en geroepen, in de vertakking Amsterdam te werken.

Ouderling H. KOLDEWIJN is van zijne werkzaamheden in de vertakking Amsterdam ontslagen en geroepen, in de vertakking Rotterdam te arbeiden.

De Ster.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

GEO. S. SPENCER, 120 Izaäk Hubertstraat, Rotterdam.

Aan de Heiligen.

Daar wij geroepen zijn over de Europeesche zending te presideeren, zoo wenschen wij alles te doen, wat wij kunnen, om eene voortzetting van den vooruitgang te verzekeren, die het deel der zending in het verleden is geweest, en indien het mogelijk is, hare welvaart in de toekomst nog te vergrooten. Met dit doel in het oog verzoeken wij de Heiligen ernstig, om met alle goede in hunne macht staande middelen bij te staan, om de goede zaak vooruit te helpen. In den geest der welwillendheid en bezorgdheid voor hunne welvaart wenschen wij die Heiligen aan te moedigen, die nalatig zijn geweest in het vernieuwen van hunnen ijver tot vervulling hunner plichten, en wij verzoeken allen, indien het mogelijk is, buitengewone pogingen aan te wenden, om de zendingen te helpen, die in hun midden werken, om zodoende behulpzaam te zijn aan de verspreiding van het Evangelie. Een zeer doelmatig middel om dit te bereiken, is het regelmatig bezoeken der vergaderingen. Met voldoende verlof voor gelegenheden, wanneer zij wettig verhinderd zijn, gelooven wij, dat vele van de Heiligen een weinig regelmatig kunnen zijn in het bezoeken hunner openbare vergaderingen. Dit mag eene eenvoudige zaak schijnen, maar de uitwerking, veroorzaakt door een regelmatig bezoek der vergadering, is groot. Behalve eene aanmoediging voor de presideerende en reizende Ouderlingen is het dienstig om belang bij de vreemdelingen te verwekken, die aangespoord zijn onze vergaderingen bij te wonen. Voor een wijs doel heeft de Heere verordend, dat Zijn volk dikwijls zoude vergaderen, om Hem te aanbidden, om van het Sacrament des Avondmaals te gebruiken en zodoende hunne verbonden te hernieuwen, om Hem te dienen en het noodige geestelijk voedsel te ontvangen, hetwelk noodig is, om hen geheel in het geloof staande te houden.

De Heiligen kunnen veel tot de verbreiding van het Evangelie doen, door een goed voorbeeld te geven en zodoende de wereld te toonen, dat de vruchten van het Evangelie goed zijn, dat het menschen beter maakt door gehoorzaamheid eraan. De Heiligen der laatste Dagen moeten eene voorbeeldige klas van menschen zijn en het onderscheid tusschen hen en de overige wereld moet daarin bestaan, dat zij op een hooger standpunt van zedelijkheid staan. Het Evangelie, indien het gehoorzaamd wordt, zal de menschen in elk opzicht beter maken. Indien het dit niet doet, is het de fout der menschen zelf. Wanneer zij het hebben aangenomen met een eerlijk doel en een ernstig besluit, om aan Zijne leeringen

te gehoorzamen, kan het niet anders zijn, dan dat zij daardoor bevoordeeld worden, want het Evangelie van Jezus Christus is werkelijk „de kracht Gods tot zaligheid.”

De Verlosser vermaande Zijne discipelen met deze woorden: „Weest gijlieden daarom volmaakt, gelijk uw Vader, die in de hemelen is, volmaakt is.” De Heiligen kunnen niet in eens volmaakt worden, maar zij kunnen „voortgaan tot volmaking” door voorwaarts te streven en getrouw in het vervullen hunner plichten te zijn. Zij moeten niet tevreden zijn, nadat zij gehoorzaam zijn geweest aan de eerste beginselen, maar moeten er naar streven, al de eischen van het Evangelie te vervullen. Wij wenschen hun aan te moedigen, dit te doen en niet tevreden te blijven met de gedachte, dat hunne zaligheid verzekerd is, omdat zij gehoorzaam zijn geweest aan de eerste beginselen van het Evangelie en eene getuigenis hebben ontvangen, dat zij waar zijn. Zij moeten probeeren aan andere eischen gehoorzaam te zijn en zodoende zullen zij eene getuigenis ontvangen, dat die juist zoo waar en noodzakelijk zijn als de eerste.

Het genoegen en de tevredenheid, die ondervonden worden door andere leerlingen op te volgen, welke in het Evangelie zijn ingesloten, zijn juist zoo groot als de vreugde, die ontvangen wordt, door gehoorzaamheid aan de eerste beginselen van het Evangelie, en elke keer, wanneer een nieuw gebod des Heeren wordt gehoorzaamd, wordt eene nieuwe getuigenis ontvangen, welke aan de getuigenis, die reeds ontvangen is, kracht toevoegt en den bezitter bekwaam maakt, de schoonheid en volkomenheid van het Evangelie klaarder te zien.

Aangaande de gastvrijheid der Heiligen, overal door de geheele zending jegens de Ouderlingen, doet het ons genoegen, in staat te zijn, de hoogste woorden van lof en prijs te kunnen spreken, en wij wenschen hun voor hunne cindeloze goedheid te danken. Terwijl zij zoozeer aan onze tijdelijke behoeften hebben gedacht, zoo wenschen wij van onze zijde dezelfde bezorgdheid voor hunne geestelijke welvaart te koesteren en met de beste gevoelens en eene ernstige behoefte voor hunnen voorspoed en vooruitgang, bieden wij deze raadgevingen tot hunne overweging aan, vertrouwende, dat zij dezelve in den geest zullen ontvangen, in welken zij zijn gegeven en zij daardoor aangemoedigd en versterkt zullen worden.

Immer biddende, dat de zegeningen des Heeren u mogen vergezellen, verblijven wij

Uwe broederen,
RULON S. WELLS,
JOS. W. MC. MURRIN.
EDWIN T. PARRY.

*Presidentschap der Euro-
peesche zending*

Het bovenstaande werd door het Presidentschap der Europeesche zending aan de Heiligen in Engeland gericht en is door ons overgenomen, opdat ook de Heiligen in Nederland den geest van broederlijke liefde en bezorgdheid voor hun welzijn, welke deze woorden ademen, zouden kunnen gevoelen en zij door de daarin gegeven wenken op te volgen, nog grooter zegeningen ontvangen.

Tot Afscheid

In eenen brief van het Presidentschap der Europeesche zending dezer dagen ontvangen, wordt mij de tijding gebracht, dat ik van mijne werkzaamheden in deze zending ben ontslagen, met verlof om naar huis te kunnen terugkeeren. Aangedaan met het bewustzijn van de vele liefdebewijzen voor ruim twee en een half jaar van de zendelingen, broeders en zusters ondervonden van de eerste dagen af, toen ik als vreemdeling onder hen kwam tot op deze oogenblikken, en de nauwe verbinding, welke onder ons is ontstaan en sterker is geworden door den omgang als kinderen van éénen Vader en leden van hetzelfde verbond, en welke wij hebben mogen gevoelen en verstaan door den Geest van dien Vader in ons, en met groote dankbaarheid voor dit alles in mijn hart, roep ik, bij het heengaan naar een nieuw arbeidsveld, den Zendingen en Heiligen in deze zending een liefdevol waarwel toe.

Tot u, mijne innig geliefde broeders en zusters wil ik zeggen, gij weet, dat het geen fabelen zijn, die u hebt aangenomen; weest daarom trouwe voorstanders van het Evangelie en houdt het licht, dat u toevertrouwd is, hoog als een voorbeeld voor alle menschen, opdat nog velen moed mogen vatten, om de ketenen der duisternis te verbreken en onzen Vader te verheerlijken. Weest volstandig en vreest niet en de Heere zal uwe zielen doen ontkiemen en groeien onder de vruchtbaar makende en verwarmende invloeden van Zijnen Geest, gelijk de natuur ontkiemt onder den invloed der lentezon, tot dat gij Zijne verschijning zult kunnen verdragen. Geeft daarom nauwkeurig acht op de leeringen dergenen, welke door Hem als vaders over u gesteld zijn, om u te voeden met het brood des levens; roept hunnen raad menigvuldig in, opdat gij in het licht wandelt. Gedenk deze mijne laatste woorden voor mijn vertrek.

Ik ben zeer dankbaar, mijne beminde medearbeiders, voor den werkkring welke mij in zulk een nauwe kennis met u heeft gebracht. De herinnering aan onze gemeenschappelijke ondervindingen als bondgenooten in het verbreiden der waarheid onder deze natie, en uwe zelfopofferende liefde hierin geopenbaard, heeft inderdaad de banden van broederschap en liefde tusschen ons zeer vast gesmeed, en is mij zeer dierbaar. Met innige behoefte bid ik, dat de Heere Zijne kracht in uwe pogingen, om uwe zoo gewichtige roepingen in reinheid voor Hem te volbrengen, wil openbaren. En opdat gij rijke vruchten op uwen arbeid moogt hebben, leest dikwijls de woorden van Apostel LUND in „de Ster” no. 4 vervat en gedenkt onder alle omstandigheden den last u opgedragen.

Ouderling FREDERICK PIEPER is als mijn opvolger aangesteld. Zijne lange en veelzijdige ondervinding als zending in verbinding met de zending hier en in Duitschland, geeft hem het noodige inzicht in alle plichten aan deze roeping verbonden. Ik bespreek voor hem dezelfde minzame achting en liefde, welke mij altijd ten deel is geworden.

En nu, geliefden, beveel ik u den Heere en dengenen, door Hem gezonden u te hoeden.

GEO. S. SPENCER.

De Vergadering der Joden naar hun land.

Wij ontleenen de volgende belangrijke mededeeling aan een dagblad:

„Voor twintig jaren waren er slechts 15,000 à 20,000 Joden in Jeruzalem, en geen huizen buiten de muren der stad. Heden zijn er meer dan 60,000 joodsche inwoners en heele straten zijn buiten de muren gebouwd.”

Wij noemen deze mededeelingen belangrijk, dewijl er misschien met uitzondering van de Joden zelve, geen volk op aarde is, waarvan ons iets bekend is, hetwelk zooveel belang stelt in Jeruzalem en het vergaderen der Joden naar die stad en dat land, als de Heiligen der laatste Dagen. Toen het Evangelie geopenbaard werd, was een der hoofdonderwerpen, welke daarmede in betrekking stonden, de belofte, dat de voorspellingen aangaande de Joden, spoedig hunne vervulling zouden nemen. Het Boek van Mormon verspreidde hieromtrent groot licht, en daaruit leest men ook den aard van het Verbond, dat God met Zijne knechten, betreffende hunne nakomelingen, in het laatste der dagen maakte. Het Boek van Mormon kwam om de woorden des Heeren, welke zich aangaande dit onderwerp in den Bijbel bevinden, opnieuw te verzekeren en te bevestigen, en heeft aan de lezers zijner bladzijden het groote werk duidelijk gemaakt, dat in het laatste der dagen in het vergaderen van het huis Israëls vervuld zoude worden.

Mozes heeft een verslag nagelaten van de zegeningen en vervloekingen, welke de Heer aan de kinderen Israëls bekend maakte als een zeker gevolg hunner handelingen. Indien zij aan Zijnen wil gehoorzaamden, zouden zij gezegend worden; indien zij Zijne geboden overtraden, zouden zij vervloekt worden; en een der vreeselijke gevolgen van ongehoorzaamheid was, dat zij onder alle natiën zouden verspreid worden, gelijk met hen geschied is. Doch de Heere zeide door Mozes: „Al waren uwe verdrevenen aan het einde des hemels, van daar zal u de Heere uw God vergaderen en van daar zal Hij u nemen. En de Heere uw God zal u brengen in het land, dat uwe vaderen erfelijk bezeten hebben, en gij zult dat erfelijk bezitten; en Hij zal u weldoen en zal u vermenigvuldigen boven uwe vaderen.” (Deut. 30 : 4—5).

Nehemia, de profeet, spreekt ook als volgt:

„Gedenk toch des Woords, dat Gij uwen knecht Mozes geboden hebt, zeggende: „Indien gijlieden overtreedt, zal Ik u onder de volken verstrooien; maar indien gij u tot Mij bekeert en Mijne geboden houdt en die doet: al waren uwe verdrevenen aan het einde des hemels, Ik zal ze van daar verzamelen, en zal ze brengen tot de plaats, die Ik verkoren heb, om Mijnen naam aldaar te doen wonen.” (Nehemia 1 : 8—9).

Nadat de Kerk uit Missouri was verdreven, werden twee der twaalf Apostelen, ORSON HYDE en JOHN E. PAGE door den profeet JOSEPH geroepen, om eene zending naar Jeruzalem op zich te nemen. JOHN E. PAGE vervulde zijne zending niet. Broeder ORSON HYDE

ging daarheen, en zooals hij onderricht was te doen, zegende hij het land tot de vergadering van het huis van Israël in.

Daarna bezochten de Apostelen GEORGE A. SMITH en LORENZO SNOW het land van Jeruzalem en ook zij baden tot den Heere en smeekten om Zijne zegeningen over het land, dat het zoo mocht gezegend worden, dat vruchtbaarheid aan hetzelfde hersteld zou zijn en dat de vloek, die daarop gerust had, door de macht Gods mocht verwijderd worden.

Het is zeer opmerkelijk, dat sedert dien tijd, het werk der vergadering van de Joden met groote snelheid is voorwaarts gegaan, en op zulk eene wijze, dat de aandacht daardoor is getrokken en de harten der geloovigen, door zulk eene klare vervulling van het Woord van God te zien, met groote vreugde zijn vervuld.

Wordt vervolgd.

Klassieke Godsdienst.

I. HET EVANGELIE ALS EENE WETENSCHAP.

Het woord wetenschap beteekent letterlijk „weten” of kennis. Eene verzameling van feiten, betrekking hebbende op hetzelfde onderwerp en in eene systematische orde samengesteld, wordt eene wetenschap genoemd. Daarom wordt datgene, wat over de getallen bekend is, de wetenschap der wiskunde, datgene wat over de hemellichamen bekend is, de wetenschap der sterrekunde, en alles wat men omtrent muziek weet, de wetenschap der muziek genoemd.

De wetenschappen worden in twee klassen verdeeld, de eene wordt reine wetenschap genoemd, de andere speculatieve. De eerstgenoemde klas omvat zulke stelsels van wetenschap, welke op klare waarheden of beginselen, die met zekerheid bewezen kunnen worden, gegrondvest zijn. Wiskunde kan aangehaald worden als eene der reine wetenschappen. De wetenschappen der speculatieve orde zijn op gevolgtrekkingen of veronderstellingen gebaseerd, die niet als absolute zekerheden bewezen kunnen worden. Een voorbeeld van speculatieve wetenschappen is die der geologie (aardkunde). Wat aangaande deze vertakking der navorsching wordt geleerd, kan niet met dezelfde nauwkeurigheid en zekerheid worden bewezen als de beginselen der reine wetenschappen.

Van deze twee klassen der wetenschap zijn vele aan den mensch bekend en die zijn voor hem van groot nut. Maar de grootste en gewichtigste van alle wetenschappen is eene, die door de wereld het minste wordt verstaan en aangaande wier beginselen de grootste verscheidenheid van meeningen bestaat. De wetenschap, die hier bedoeld wordt, is de theologie of godgeleerdheid. WEBSTER legt het woord godgeleerdheid uit als „de wetenschap welke het bestaan, het karakter en de hoedanigheden van God, Zijne wetten en regeering, de leeringen welke wij te gelooven en de plichten welke wij te volbrengen hebben, leert”. Hij voegt er

verder bij: „Godgeleerdheid bestaat uit twee vertakkingen, natuurlijke en geopenbaarde. Natuurlijke godgeleerdheid is de kennis, die wij van God hebben uit Zijne werken, door het licht der natuur en der rede. Geopenbaarde godgeleerdheid is die, welke alleen door openbaring kan geleerd worden”.

Indien godgeleerdheid eene wetenschap is, en het wordt algemeen toegegeven, dat het eene is, dan zoude zij, gelijk alle andere nauwkeurige of reine wetenschappen, eene zijn, die met zekerheid aan den geest kan bewezen worden. Zij zou gebaseerd zijn op beginselen, die buiten de mogelijkheid van twijfel als waar kunnen bewezen worden, anders is zij maar speculatief. Van alle wetenschappen zoude zij, die het bestaan, het karakter en de hoedanigheden van God, Zijne wetten en regeering, de leeringen, die wij te gelooven en de beginselen die wij te volbrengen hebben, de veiligste zijn.

Men zoude het als zeer onwijs van een mensch beschouwen, zijn leven te besteden om iets te bestudeeren en uit te oefenen, waarvan hij geen reden had te gelooven, dat het hem of anderen van nut zou zijn. Een werkelijk verstandig persoon zou het niet ondernemen zijn tijd te gebruiken om wiskunde, muziek of eenige andere wetenschap te bestudeeren, indien hij niet, voordat hij zoo ver was gegaan, de verzekering had verkregen, dat het stelsel, hetwelk hij beoefende, juist was, of dat er mogelijkheid bestond vertrouwbare inlichtingen over het onderwerp van zijne studie te kunnen verkrijgen. Er bestaat geene noodzakelijkheid, dat iemand zijn leven zou besteden in het najagen naar kennis, van wier waarheid hij geene verzekering kan krijgen.

Als iemand het b. v. onderneemt wiskunde te bestudeeren, zoo wordt hij bij elken stap overtuigd, dat de daargestelde beginselen waar zijn. Wanneer hem geleerd wordt, dat door 5 en 7 samen te voegen hij tot resultaat 12 verkrijgt, zoo kan hij tot zijne volkomene tevredenheid bewijzen, dat de wet juist is. Zijn verstand overtuigt hem, dat het recht is. Het is hetzelfde met de beginselen van het aftrekken, vermenigvuldigen en deelen der getallen en alle andere rekenkundige vraagstukken, die op deze vier grondbeginnelsen gebaseerd zijn. Dit is eveneens waar van alle andere natuurwetenschappen; de beginselen, welke aangaande dezelve geleerd worden, kunnen op eene gelijke wijze bewezen worden.

Daar dit het geval is, is het onredelijk te gelooven, dat de beginselen der godgeleerdheid eene gelijke toetsing niet kunnen ondergaan om hunne juistheid vast te stellen. Waarom zou een mensch zijn leven besteden, de beginselen der meest belangrijke, bekende wetenschap, waarvan zijne eeuwige welvaart afhankelijk is, te bestudeeren en dezelve uit te oefenen, zonder den een of anderen weg tot vaststelling der waarheid te hebben.

De beginselen van ware godgeleerdheid, of het Evangelie van Jezus Christus, kunnen aan den onderzoeker zelfs met grootere zekerheid als juist bevestigd worden, — indien het mogelijk is — dan

de beginselen van eene der nauwkeurigste der natuurwetenschappen, die der wiskunde.

Zooals boven afgeleid is, wordt eene kennis der waarheid van een beginsel in wetenschap verkregen, door dat beginsel volgens de gegeven voorschriften toe te passen. Zoo is het ook met de godgeleerdheid of het Evangelie. Indien wij wenschen zijne waarheid te leeren kennen, moeten wij zijne beginselen in werking brengen. Om dit zoo klaar mogelijk te maken, zou het goed zijn, te verklaren, dat godgeleerdheid zekere beginselen behelst, die geleerd kunnen worden. De eerste of grondbeginselen der godgeleerdheid zijn vier in getal — hetzelfde getal hetwelk de basis der wiskunde vormt. Deze beginselen zijn; 1°. geloof, 2°. bekeering, 3°. doop, 4°. bevestiging of het opleggen der handen voor de gave des Heiligen Geestes. Om de waarheid van het Evangelie te bewijzen, moet iemand geloof in God oefenen, zich van zijne zonden bekeeren, door ze te laten, gedoopt worden tot vergeving der zonden door iemand, die autoriteit heeft, die verordening te bedienen, en de handen op het hoofd gelegd worden, ook door iemand met autoriteit voor de gave des Heiligen Geestes. Dit is de eenige wijze op welke godgeleerdheid toepasselijk gemaakt kan worden.

Om te bewijzen, dat dit de juiste orde is, in welke deze beginselen moeten geplaatst worden, is het alleen maar noodig, op eene schriftuurplaats te wijzen, waar de Apostel Petrus, toen hij op den Pinksterdag predikte, de menigte die aan zijne woorden geloofden — geloof in den Heere oefende — toeriep: „Bekeert u en een iegelijk van u worde gedoopt tot vergeving der zonden en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen” (Hand. 2:38). Indien verder bewijs gewünscht wordt, leze men Hebr. 6:1—2.

Een persoon, welke deze eerste beginselen in oprechtheid gehoorzaamt en ootmoediglich den Heere tot getuige zoekt, of zij juist zijn, kan met even groote zekerheid voor eene getuigenis van Hem tot dit einde uitzien, alsof hij de beginselen van eenige andere wetenschap toetste. Er bestaat alleen dit verschil: wanneer hij naar de kennis zoekt, of wiskunde juist is, zoo zoekt hij het bewijs bij de deelen, waarmede hij te doen heeft; daar nu de godgeleerdheid, de wetenschap van God en Zijne regeering is, zoo moet hij bij Hem een bewijs of eene getuigenis zoeken. De Heilige Geest, welken hij ontvangt door gehoorzaamheid aan deze eischen, zal hem tot de kennis brengen, dat niet alleen de beginselen, die hij reeds heeft gehoorzaamd, waar zijn, maar dat, wat hij ook in de toekomst aangaande de leeringen van het Evangelie mag leeren, de waarheid zal zijn. Er wordt hem daardoor van het eerste oogenblik zijner navorsching, aangaande het Evangelie, de stellige verzekering gegeven, dat het *waar* is.

Elke ernstige zoeker naar waarheid heeft het voorrecht, de leeringen, welke hij mag hooren onderwijzen, te beproeven, en wanneer zij deze toetsing niet kunnen verdragen, kan hij verzekerd zijn, dat zij niet de leeringen van Christus zijn. Dit is niet alleen ene logische, maar ook eene schriftuurlijke gevolgtrekking. De

Verlosser zeide: „Zoo iemand wil deszelfs wil doen, die zal van deze leer bekennen, of zij van God is, dan of ik van mijzelfen spreek.” (Joh. 7:17). Nu, de eenige weg om de dingen van God te weten, is door Zijn Geest. Paulus verklaart in zijn eersten zendbrief aan de Corinthen, tweede hoofdstuk, elfde vers: „De dingen Gods weet niemand, dan de Geest Gods;” en in het twaalfde hoofdstuk, het derde vers van denzelfden zendbrief, zegt hij: „Niemand kan zeggen, dat Jezus de Heer is, dan door den Heiligen Geest.” Daarom, om de waarheid van het Evangelie van Jezus Christus te weten, moet hij door den Heiligen Geest geïnspireerd zijn. Met andere woorden, hij moet openbaring van den hemel ontvangen, want „de getuigenis van Jezus, is de Geest der profetie.” (Openb. 19:10), dat wil zeggen, iemand, die de getuigenis door den Heiligen Geest heeft, dat Jezus de Christus is, heeft den Geest der profetie.

Dat de mensch inspiratie van boven kan ontvangen, moet dengenen, die in de Schiften gelooven, niet verwonderen, want in alle vroegere eeuwen der wereld, wanneer het Evangelie op de aarde was, heeft de Heer aan degenen, die het met rechte bedoeling aannamen, geopenbaard, dat het de waarheid was. „Openbaring”, zegt een modern schrijver, „is het natuurlijk erfgoed des menschen, juist als verstand.” Het is niet te veel, te gelooven, dat de Heer kennis zal openbaren aan degenen, die haar ernstig van Hem zoeken. Hij openbaarde waarheden aan de menschen in vroegere tijden en er bestaat geen reden, waarom Hij niet gewillig zou zijn, het nu te doen. Er is geen plaats in de Schriften, welke verklaart, dat Hij veranderd is en op heeft gehouden, gemeenschap met Zijne kinderen te hebben; maar de Schriften verklaren integendeel, dat Hij onveranderlijk is. Indien het waar is, dat de Heer zich in deze eeuw niet aan de menschenkinderen openbaart, zooals hij het vroeger deed, zoo is het, omdat de menschheid geloof in Hem en Zijne beloften heeft verloren.

Wordt vervolgd.

De Zending hier en elders.

Juist voor zijn vertrek uit België had Broeder F. PIEPER het groote genoegen, de bekeering van eene zeer aanzienlijke familie uit Luik, Broeder en Zuster R. CREUIWELS en hunne dochter, bij te wonen. Daar deze familie lange jaren getrouwe leden der roomsch-katholieke kerk waren geweest, zoo heeft hunne scheiding van de vermelde kerk zeer veel opschudding, niet alleen onder hunne vrienden en bekenden veroorzaakt, maar zelfs in het geheele gedeelte der stad, waar zij wonen. Door een brief, eenige dagen geleden van Broeder J. B. RIPPLINGER ontvangen, vernemen wij, welke beproevingen zij reeds in den loop der verledene week hebben moeten doormaken; wij laten hier een uittreksel uit zijnen brief volgen:

„Wij hebben eene week van vele ondervindingen in de woning der familie CREUIWELS doorgemaakt. Verleden maandagavond zijn

vijf jonge mannen gekomen, inlichtingen over het veelvoudig huwelijk te vragen. Terwijl zij in het huis waren, had zich omtrent een twintigtal menschen voor het huis vergaderd en eenigen onder hen riepen: „Weg met de Mormonen!” Ik heb hun gedurende 1½ uur het Evangelie verkondigd, waarna zij rustig zijn vertrokken.

Gisteren, woensdagavond, hadden wij hier eene vergadering. Zuster CREUIWELS had den Commissaris van Politie uitgenoodigd, om ons aan te hooren; hij is omtrent een half uur gebleven en was zeer tevreden met datgene, wat hij hoorde. Tegen acht uur kwam een heel gezelschap van jonge, welgekleede menschen de plaats van Broeder en Zuster CREUIWELS aanvullen, totdat er geen plaats meer in de kamer was; er waren ten minste vijftig personen tegenwoordig. Ik sprak omtrent 1½ uur tot hen en legde eene krachtige getuigenis van het werk der laatste dagen alsook van de eerste beginselen der leer van Jezus Christus af. Toen ik geëindigd had, stond een der mannen op en vroeg, of het hem geoorloofd was eenige woorden te spreken. Ik veroorloofde het hem, om te hooren, wat hij te zeggen had. Uit zijn spreken vernam ik, dat zij allen van eene katholieke maatschappij waren. Zij wilden den Bijbel niet lezen, omdat het hun niet geoorloofd was. Een man, die den dag te voren gevraagd had, om gedoopt te worden, was ook onder hen en toonde nu, dat hij gehuicheld had. Zij begonnen wederom over het veelvoudig huwelijk te spreken, maar ik zeide hun eenvoudig, dat ik gekomen was, hun het Evangelie — geloof, bekeering, doop en het opleggen der handen voor de gave des Heiligen Geestes — te verkondigen. Bij hun vertrek deelde ik 80 traktaatjes uit. Na de vergadering vernamen wij door een onzer vrienden, een politieagent, dat terwijl wij in het huis onze vergadering hielden, omtrent 4-500 personen op de straat voor het huis stonden, een gedeelte verwachtende dat de Mormonen door de politie aangehouden zouden worden, anderen wenschende, de vergadering bij te wonen, die in het huis werd gehouden, en nog anderen wilden „die vuile Mormonen” dooden. De tram kon niet passeeren en vier tot vijf politieagenten waren noodig, om de menigte te verstrooiën. Een verslaggever van eene courant was tegenwoordig en nam notitie van alles wat gebeurde.”

Overleden.

Jan Willem Dirk Emond, zoon van Broeder en Zuster Jan Emond (geb. M. de Haan), geboren den 20 Mei 1895, is den 1 November 1896 te Amsterdam overleden.

I N H O U D:

Algemeene conferentie	Blz. 97	De Vergadering der Joden	Blz. 107
Ontslag en Benoemingen	„ 103	Klassieke Godsdiens	„ 108
Aan de Heiligen	„ 104	De Zending hier en elders	„ 111
Tot afscheid	„ 106	Overleden	„ 113

Uitgave van GEO. S. SPENCER, *Izaäk Hubertstraat 120*, Rotterdam.
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.